

Sygn. akt II Ca 920/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Tabor (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Puchalska SSR del. Sławomir Kuczyński
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w H.

przeciwko I. N. i H. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 26 czerwca 2013 r. sygn. akt I C 263/13

I. oddala apelację;

II. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa w H. domagała się zasądzenia od pozwanych H. N. i I. N. solidarnie kwoty 2.334,77 złotych z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym liczonymi od kwot: 285,75 złotych od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i 2040,22 złotych od dnia 12 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty z tytułu nieuiszczonych opłat związanych z korzystaniem z zajmowanego przez pozwane lokalu mieszkalnego i kosztów wezwania do zapłaty. Domagała się też zasądzenia od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 8 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim uwzględnił żądanie w całości.

W sprzeciwie od wskazanego wyżej nakazu zapłaty pozwane I. N. i H. N. wniosły o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim zasądził od pozwanych H. N. i I. N. solidarnie na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej z (...) w H. kwotę 2049,02 zł (dwa tysiące czterdzieści dziewięć złotych dwa grosze) z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 2040,22 złotych od dnia 12 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 285,75 złotych od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia 5 grudnia 2012 roku (pkt I). Oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II). Zasądził od pozwanych H. N. i I. N. solidarnie na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej z (...) w H. kwotę 629,24 zł (sześćset dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji wynika, że pozwana I. N. uprawniona jest w ramach spółdzielczego własnościowego prawa, do lokalu numer (...) w H. przy ul. (...) o powierzchni użytkowej 44,50 m². Przydział nastąpił w dniu 27 grudnia 1995 roku. W przydzielonym mieszkaniu, oprócz I. N. mieli zamieszkiwać jej rodzice: M. i H. małżonkowie N.. Aktualnie w/w lokalu zamieszkują pozwane.

Przed rozpoczęciem sezonu grzewczego -1 września 2011 roku do 31 stycznia 2012 roku, w 2007 roku budynek wielomieszkaniowy przy ul. (...) był termomodernizowany, zaś w lokalach zainstalowano podzielniki ciepła służące do ustalania proporcjonalnego udziału kosztów zakupu ciepła przypadającego na dany lokal.

Sąd I instancji wskazał, że nie było kwestionowane, że ciepło na cele centralnego ogrzewania i ciepłą wodę powódce dostarczało Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w H., natomiast rozliczeń kosztów dla poszczególnych użytkowników, w oparciu o obowiązujący u powódki regulamin rozliczania gospodarki cieplnej i współczynniki redukcyjne, dokonywała (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na podstawie o umowy z powodową Spółdzielnią.

Faktury otrzymane z Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w H. były w powodowej Spółdzielni ewidencjonowane na każdy budynek osobno na podstawie wskazań układów pomiarowych.

Z dalszych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że w okresie rozliczeniowym 01.09.2011-31.08.2012 r. koszt ogrzania całego budynku przy ul. (...) wyniósł 60176,19 złotych. Odnotowano jedną samowolną ingerencję w instalację co w postaci demontażu z grzejnika podzielnika, którego użytkownik został obciążony ryczałtem za okres do momentu zdemontowania grzejnika bez podzielnika na kwotę 156,04 złotych. U pozwanych w okresie spornym odczytano na podzielnikach 5,728 jednostek, zaś do rozliczenia, po przeliczeniach tych jednostek przez współczynnik UF i (...), przyjęto 1. (...),64 obliczeniowe jednostki. Suma kosztów użytkowania lokalu nr (...) w budynku Piłsudskiego 24 wyniosły za okres 01.09.2011-31.08.2012 r. 3535,42 złotych, zaś pozwane I. N. i H. N. wpłaciły tytułem zaliczek na poczet kosztów c.o. kwotę 1495,20 złotych i nie uregulowały pozostałej części niedopłaty.

Sąd I instancji wskazał też, że bezsporne w sprawie jest, że pozwane opłatę eksploatacyjną za mieszkanie nr (...) za miesiąc listopad 2012 roku wpłaciły w kwocie 464,13 złotych 5 grudnia 2012 roku.

W tych okolicznościach faktycznych Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Dokonując oceny żądania powódki, Sąd I instancji uwzględnił art. 45 ust. 9 i art. 45a ust. 10 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne (Dz. U. nr 4, poz. 348 ze zm.). Wskazał, że w sytuacji, gdy w rachubę wchodzi indywidualne rozliczenie kosztów ciepła ze spółdzielnią mieszkaniową, istotnego znaczenia nabierają regulacje właściwe dla spółdzielni mieszkaniowej, w której regulamin rozliczeń jest ustalany przez właściwy organ zgodnie z procedurą określoną statutem spółdzielni. W przypadku zaś, gdy zasady rozliczania kosztów ciepła stosowane

przez spółdzielnię mieszkaniową są zgodne z zasadami określonymi w art. 45a prawa energetycznego, a regulamin rozliczeń ciepła został przyjęty zgodnie ze statutowymi procedurami spółdzielni, to taki system rozliczeń jest prawnie obowiązujący. Jednocześnie Sąd I instancji zaznaczył, że członkowie spółdzielni oraz inne osoby zobowiązane do pokrywania kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości, mają prawo kwestionowania zasadności zmiany wysokości tych opłat, co wynika wprost z art. 4 ust. 8 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116).

Rozliczenia za okres 01.09.2011-31.08.2012 r. w odniesieniu do pozwanych dokonano w oparciu o obowiązujący w powodowej Spółdzielni (...) określający zasady rozliczania kosztów centralnego ogrzewania i dostawy ciepłej wody, zatwierdzony uchwałą Nr 12/2011 Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej w H. z dnia 31 marca 2011 roku. Regulamin ten został przyjęty przez odpowiedni organ, w oparciu o postanowienia statutowe powodowej Spółdzielni. Sąd I instancji odwołał się zatem do § 6 tego regulaminu określającego metodę wyliczenia kosztów obciążających poszczególnych spółdzielców. Zdaniem Sądu metoda rozliczenia kosztów ogrzewania stosowana przez powódkę jest zgodna z wymogami prawa energetycznego, a wskazania podzielników są prawidłowe.

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa w H. obowiązujący u niej sposób rozliczania kosztów ogrzewania c.o. odniosła również w spornym okresie rozliczeniowym do pozwanych, aby ustalić odpłatności za dostawę energii cieplnej dla potrzeb centralnego ogrzewania. Sąd I instancji wskazał, że z analizy materiału dowodowego wynika, że w okresie rozliczeniowym 01.09.2011-31.08.2012 r. koszt ogrzania całego budynku przy ul. (...) wyniósł 60.176,19 złotych . W tym czasie odnotowano jedną samowolną ingerencję w instalacje c.o. i w związku z tym użytkownik został obciążony ryczałtem w wysokości 156,04 złotych, co skutkowało pomniejszeniem kosztów budynku o opłaty ryczałtowe, co dało kwotę 60.020,15 złotych. Koszty stałe wyniosły 30.010,08 złotych (60.020,15 złotych x 50%) dzielone przez powierzchnię budynku -1.818,04 m², co dało wartość 16,51 zł/m². Z uwagi na fakt, że powierzchni użytkowa lokalu zajmowanego przez pozwane wynosi 44,50 m², więc koszty stałe u pozwanych wyniosły 734,55 złotych-16,51 zł x44,50 m². Natomiast koszty zmienne- 30.010,07 złotych (60.020,15 złotych x 50%) powódka podzieliła przez sumę obliczeniowych jednostek odczytanych na podzielnikach w budynku-9.007,55, co dało wartość 1,58 zł/ za obliczeniową jednostkę zużycia. U pozwanych odczytano na podzielnikach 5.728 jednostek, a do rozliczenia, po przeliczeniach tych jednostek przez współczynniki UF i (...), przyjęto 1.756,64 obliczeniowe jednostki, co dało wartość kosztów zużycia 1,58 zł/za obliczeniową jednostkę zużycia x 1.756,64 obliczeniowe jednostki, a to równało się kwocie 2773,47 złotych. W związku z tym, że u pozwanych były zamontowane 4 podzielniki w rozliczeniu uwzględniono także kwotę 27,40 złotych (6,85 złotych x 4 podzielniki), a zatem suma kosztów użytkowania lokalu nr (...) w budynku Piłsudskiego 24 wyniosła 3535,42 złotych, a po potrąceniu kwoty 1495,20 złotych wpłaconej tytułem zaliczek kwota niedopłaty z tytułu c.o. za sporny okres rozliczeniowy wyniosła 2040,22 złotych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji stwierdził, że kwota dochodzona pozwem dotycząca niedopłaty została określona zgodnie z obowiązującymi regulacjami wewnętrznymi Ponadto Sąd I instancji wskazał, że prawidłowość dokonanych wyliczeń znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach świadków: M. K., B. S. i M. T., które szczegółowo opisały metodę przyjętego sposobu rozliczania kosztów c.o. odnosząc się bezpośrednio do pozwanych.

W ocenie Sądu I instancji zeznania zgłoszonych przez pozwane świadków: H. P., T. M. i N. U. nie podważyły przyjętej przez powódkę metody wyliczeń. Jakkolwiek powoływali się oni na źle wykonaną termomodernizację budynku numer (...) i błędną modernizację c.o. jako przyczyny zawyżonych kosztów energii cieplnej, tym niemniej w aktach sprawy brak jest innych dowodów, które potwierdziłyby związek przyczynowy pomiędzy wysokością ustalonej niedopłaty a niezgodnym z prawem działaniem powódki. Mając na uwadze zasady rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym Sąd I instancji podkreślił, że pozwane winny były wykazać za pomocą wszelkich środków dowodowych słuszność swych twierdzeń o niezgodności zasad rozliczania energii w ich lokalu z obowiązującymi regulacjami prawnymi, a także przyczynieniu się powódki co do zawyżenia kosztów c.o. Sąd I instancji zaznaczył, że dla stwierdzenia, iż podzielniki ciepła zamontowane w mieszkaniu pozwany były wadliwe, bądź też, że przyjęte przez powódkę kryteria są niewłaściwe, czy też do ustalenia związku przyczynowego pomiędzy nieprawidłowościami w zakresie termomodernizacji niezbędna

byłaby opinia biegłego z zakresu techniki grzewczej ciepłej. Ciężar zgłoszenia takiego dowodu spoczywał na stronie pozwanej. Dowód taki nie został jednak zgłoszony.

Sąd I instancji podkreślił także, że bez względu na to w jaki sposób zużyte zostało pobrane przez pozwane ciepło w świetle wskazań podzielników nie budzi wątpliwości, ile w rzeczywistości pobrały pozwane. Sąd zaznaczył przy tym, że niekorzystny wpływ na przenikanie ciepła między lokalami częściowo korygują tzw. koszty stałe, zaś niekorzystne położenie lokalu jest korygowane współczynnikiem (...).

Mając na uwadze art. 4 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116 z późniejszymi zm.) Sąd I instancji uwzględnił powództwo co do całej kwoty dopłaty za centralne ogrzewanie wynikającej z indywidualnego rozliczenia pozwanych, tj. w kwocie 2040,22 złotych.

Kwotę tę Sąd I instancji zasądził solidarnie od pozwanych z odsetkami liczonymi od daty wymagalności, tj. od 12 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, uwzględniając § 14 ust. 8 regulaminu rozliczania gospodarki ciepłej. Z materiału dowodowego jednoznacznie nie wynika kiedy doręczono pozwanym rozliczenie kosztów centralnego ogrzewania za okres grzewczy 2011-2012. Niewątpliwie pozwane już w dniu 26 listopada 2012 roku znały treść rozliczenia, skoro w piśmie z dnia 6 lutego 2013 roku kierowanym do powódki, pozwana I. N. wskazywała w/w datę jako dzień otrzymania rozliczenia indywidualnego. W konsekwencji roszczenie powódki stało się wymagalne z upływem 14 dni od otrzymania pisemnego rozliczenia, tj. co najmniej od daty 12 grudnia 2012 roku.

Sąd zasądził również od pozwanych kwotę 8,80 złotych tytułem poniesionych przez powódkę kosztów wezwania do zapłaty. Ich wysokość nie była kwestionowana przez pozwane, zaś fakt otrzymania przez pozwane w/w wezwania potwierdza dołączone do sprzeciwu przez pozwane wezwanie datowane na dzień 6 lutego 2013 roku.

Natomiast powództwo w zakresie kwoty 285,75 złotych zostało oddalone. Sąd I instancji odwołał się w tym zakresie do § 100 ust. 1 statutu powodowej Spółdzielni, zgodnie z którym opłaty, o których mowa w § 97, 98 i 99 wnosi się co miesiąc do ostatniego dnia miesiąca. W razie uchybienia tego terminu płatności Spółdzielnia nalicza odsetki ustawowe. Analiza w/w paragrafu wskazuje, że skutkiem nieterminowego wpłacenia opłat eksploatacyjnych jest prawo Spółdzielni do naliczania odsetek ustawowych. Żaden przepis nie wprowadza konieczności zaliczania wniesionej opłaty na poczet należności za miesiąc, w którym opłata została uregulowana. W ocenie Sądu I instancji, wbrew wywodom powódki takiej podstawy nie może stanowić ustawa o rachunkowości, która określa wyłącznie zasady rachunkowości.

Opłatę eksploatacyjną za miesiąc listopad pozwane wpłaciły 5 grudnia 2012 roku, stąd Sąd I instancji zasądził jedynie odsetki od w/w kwoty od daty od 1 grudnia 2012 roku do dnia 5 grudnia 2012 roku.

O kosztach procesu, na które składały się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 100 złotych, koszty zastępstwa procesowego strony powodowej -617 złotych Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 kpc z. zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. z 2002 roku, nr 163, poz.1349 z późn. zm.) stosunkowo jej rozdzielając (powódka wygrała w 87,76 %).

A pelację od powyższego wyroku wniosły pozwane. Zaskarżyły go w całości i zarzuciły :

- 1. naruszenie art. 45a ust. 4 ustawy prawo energetyczne;***
- 2. naruszenie art. 45a ust. 9 ustawy prawo energetyczne;***
- 3. naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych;***
- 4. nieuwzględnienie art. 58 § 1 i 2 kodeksu cywilnego;***

5. naruszenie art. 5 kodeksu cywilnego.

Powołując się na tę argumentację, pozwane wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku u i oddalenie powództwa ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela poczynione ustalenia faktyczne, ocenę prawną oraz wyprowadzone wnioski i przyjmuje je za własne. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie prawidłowo, a zgromadzone dowody ocenił w sposób wszechstronny i wyprowadził stąd spójne wnioski. Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja nie zawiera rzeczowych argumentów przemawiających za odmienną oceną całokształtu okoliczności sprawy. W świetle zaofferowanego materiału dowodowego – wbrew stanowisku pozwanych - brak było podstaw do postulowanej zmiany orzeczenia czy uchylenia go i cofnięcia sprawy na etap postępowania pierwszoinstancyjnego.

Zasady rozliczania kosztów zakupu ciepła dostarczanego do budynków, przypadającego na poszczególne lokale, reguluje art. 45a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 45a ust. 9 ustawy, właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego ma obowiązek określenia metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku. Wybór odpowiedniego sposobu rozliczeń musi nastąpić spośród metod wymienionych w art. 45a ust. 8 prawa energetycznego, na podstawie ustawowo określonych przesłanek. I tak ustęp 8 pkt 1 lit. a i b przewiduje możliwość rozliczenia kosztów zakupu ciepła w części dotyczącej ogrzewania dla lokali mieszkalnych i użytkowych w oparciu m.in. o metody wykorzystujące wskazania ciepłomierzy, zaś dla wspólnych części budynku wielolokalowego - powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali. Ustawodawca pozostawił znaczną swobodę w doborze metody przypisania udziału poszczególnych lokali w ogólnych kosztach zakupu ciepła. Wybrana metoda powinna jednakże, zgodnie z treścią art. 45a ust. 9 ustawy, stymulować energooszczędne zachowania oraz zapewniać ustalanie opłat w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie, uwzględniając jednocześnie współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku (tzw. współczynnik (...)) przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, tj. przepisach prawa budowlanego. Stosownie do art. 45a ust. 10 ustawy, metoda rozliczeń kosztów ciepła powinna zostać określona przez właściciela lub zarządcę budynku wielolokalowego w formie wewnętrznego regulaminu rozliczeń ciepła.

Wobec powyższego dla indywidualnego rozliczenia kluczowe znaczenie mają regulacje właściwe dla spółdzielni mieszkaniowej, w której regulamin rozliczeń jest ustalany przez właściwy organ, zgodnie z procedurą określoną statutem spółdzielni. W rozpatrywanej sprawie Sąd I instancji na podstawie analiza przedłożonej dokumentacji prawidłowo uznał, że regulamin rozliczeń ciepła obowiązujący u powódki został przyjęty zgodnie ze statutowymi procedurami spółdzielni, a zasady rozliczania kosztów ciepła stosowane przez spółdzielnię mieszkaniową są zgodne z zasadami określonymi w art. 45a prawa energetycznego. Co za tym idzie taki system rozliczeń jest prawnie obowiązujący – tak spółdzielnię jak i spółdzielców - i nie ma uzasadnionych podstaw do zakwestionowania go w ramach tego procesu.

Regulamin w § 6 określa, że podstawą ustalenia odpłatności za dostawę energii cieplnej dla potrzeb centralnego ogrzewania jest łączna ilość zużytej na cele centralnego ogrzewania energii cieplnej i przypadający na dany lokal mieszkalny udział w zużyciu energii cieplnej według wskazań podzielników kosztów ogrzewania zainstalowanych na poszczególnych grzejnikach. Ust. 2 § 6 precyzuje, jakie koszty wchodzi w skład opłat za centralne ogrzewanie stanowiąc, że koszty zakupu energii cieplnej poniesione w ciągu okresu rozliczeniowego przypadające na dana nieruchomość rozliczane są między wszystkich użytkowników lokali w następujący sposób: 50% kosztów zakupu lub wytworzenia energii cieplnej na potrzeby c.o. rozliczane jest proporcjonalnie do powierzchni lokalu i 50% kosztów

zakupu bądź wytworzenia energii cieplnej na potrzeby c.o. rozliczne jest według wskazań podzielników kosztów ogrzewania. W myśl zatem tego rozwiązania koszt ogrzewania lokalu dzieli się między użytkowników na część zmienną (tzw. koszty zmienne) rozliczaną według wskazań podzielników zainstalowanych w zajmowanym lokalu na poszczególnych grzejnikach i część stałą (tzw. koszty stałe) rozliczaną według stałego parametru, jakim jest powierzchnia użytkowa zajmowanego lokalu.

Rozwiązanie przyjęte przez powódkę pozwala ustalić, co właściwie wchodzi w skład opłat za dostarczane ciepło i mieści się w dyspozycji art. 45a prawa energetycznego. W ślad za Sądem I instancji podkreślić też trzeba, że prawo energetyczne nie zabrania podziału kosztów ogrzewania lokali, tak jak to uczyniono w § 6, na koszty stałe i zmienne. W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie nie można podzielić stanowiska skarżących jakoby doszło do naruszenia art. 45a ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne, stanowiącego o obciążeniu kosztami zakupu ciepła osób zajmujących lokale i art. 45a ust. 9, pozostawiającego właścicielowi lub zarządcy wybór metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale. Z tego też względu nie mógł zostać uwzględniony zarzut naruszenia art. 58 kc, bowiem Sąd nie dopatrył się sugerowanej przez skarżące niezgodności regulaminu z przepisami ustawy Prawo energetyczne.

Sąd I instancji przeniósł wyżej wskazane zasady rozliczania kosztów zakupu ciepła na rozliczenie zastosowane wobec pozwanych za okres objęty żądaniem pozwu (01.09.2011-31.08.2012 r.) i doszedł do wniosku, że niedopłata z tytułu zużycia ciepła została ustalona w sposób prawidłowy. Sad Okręgowy w pełni aprobuje te wyliczenia.

Niezasadny jest też zarzut skarżących, iż koszty zakupu ciepła są rozliczane wspólnie dla 6 budynków mieszkalnych przy ul. (...) i jednego budynku przy ul. (...), w którym znajdują się lokale usługowe. Przeczą temu zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Z zeznań M. K. (k. 106 - 107) i B. S. (k. 304v-305v) wynika jednoznacznie, że każdy budynek, w tym również przy ul. (...), ma odrębny ciepłomierz i pobór ciepła jest rozliczany indywidualnie. Również dokumentacja zgromadzona w sprawie nie potwierdza stanowiska pozwanych. W tej sytuacji twierdzenia pozwanych przedstawione w uzasadnieniu apelacji nie mogą być uznane za prawdziwe. Ponadto wskazać należy, że z dokumentacji złożonej do akt sprawy nie wynika, by w budynku, w którym znajduje się lokal zajmowany przez pozwane faktycznie znajdowały się lokale użytkowe, co stałoby w sprzeczności z ustawą Prawo energetyczne.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. W myśl zatem tego przepisu pozwana I. N. jako uprawniona do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu numer (...) w H. przy ul. (...), zaś H. N. w myśl art. 4 ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych jako pełnoletnia osoba zajmująca tenże lokal na stałe są obowiązane do pokrywania kosztów związanych z korzystaniem z lokalu. Obciążenie pozwanych należnością dochodzoną w niniejszej sprawie w kwocie 2040,22 złotych jak i odsetkami ustawowymi od wpłaconego z opóźnieniem czynszu za listopad 2012 r. jest tego wyrazem. Co za tym idzie również tego przepisu nie naruszył Sąd I instancji.

W wywiedzionej apelacji pozwane szeroko argumentowały, że przeprowadzona termomodernizacja bloku, w którym znajduje się zajmowany przez nie lokal została wykonana wadliwie i że wywiera to wpływ na pobór i rozliczenie ciepła. Podkreślić jednak trzeba – co wskazał również w uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji – że na tę okoliczność brak w sprawie dowodu. Niewątpliwie ocena tych kwestii wymaga wiadomości specjalnych, wykracza poza poziom wiedzy powszechnej. Jednakże pozwane mimo udzielanych im pouczeń, zaniechały aktywności nakierowanej na wykazanie swych twierdzeń. W tej sytuacji Sąd nie dysponował materiałem dowodowym, który pozwalałby na zweryfikowanie zasadności stanowiska pozwanych. Podkreślić trzeba, że niewystarczające w tej mierze jest odwołanie się do prowadzonego postępowania karnego znajdującego się w fazie postępowania przygotowawczego. Wyniki tego postępowania nie są wiążące dla sądu w sprawie niniejszej. Nie przesądzają zresztą o trafności stanowiska skarżących prezentowanego w obronie przed żądaniem pozwu.

W tych okolicznościach Sąd I instancji trafnie wywiódł, że brak podstaw, by odmówić powódce ochrony prawnej. Uwzględnieniu powództwa nie stało również na przeszkodzie odwołanie się przez skarżące do konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 kc). Podkreślenia wymaga, że stosowanie art. 5 kc znajduje uzasadnienie w sytuacjach wyjątkowych, gdy wydane rozstrzygnięcie - mimo że zgodne z prawem - musiałoby jednocześnie zostać negatywnie ocenione na podstawie norm regulujących zasady moralne funkcjonujące w społeczeństwie. Jak wskazał w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 r. Sąd Najwyższy artykuł 5 kc przelamuje zasadę, że wszystkie prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej. Odmowa udzielenia ochrony musi być uzasadniona okolicznościami rażącymi i nieakceptowanymi ze względu na system wartości istniejący w społeczeństwie. Wszelkie rozstrzygnięcia będące wyjątkiem od strzeżenia praw podmiotowych wymagają ostrożności oraz wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego przypadku. Objęte art. 5 kc zasady współżycia społecznego pozostają w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy, występujących tak po stronie powoda, jak i pozwanego i w takim ujęciu wyznaczają podstawy, granice oraz kierunek jej rozstrzygnięcia, w wyjątkowych sytuacjach, które ten przepis przewiduje (II CSK 438/12, LEX nr 1341662).

W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach tej sprawy nie można w sposób uprawniony twierdzić, że dochodząc od pozwanych na drodze sądowej należności związanych z korzystaniem z lokalu powódka nadużywa prawa. Twierdzenia pozwanych o „stymulowaniu przez powódkę wysokich opłat i następnie wykorzystywaniu zaistniałych sytuacji do wytaczania bezpodstawnych procesów sądowych dla osiągnięcia zysków z zasądzanych odsetek i kosztów postępowania” są tyleż krzywdzące jako zbyt daleko idące co i nieuprawnione. Podkreślenia równocześnie wymaga, że oddalenie powództwa w sprawie niniejszej musiałoby w dalszej perspektywie przełożyć się na obciążenie kosztami zakupu ciepła pobranego przez pozwane innych spółdzielców. Zdaniem Sądu takie konsekwencje nie mogą być zaaprobowane jako stojące w sprzeczności z podstawowymi zasadami współżycia społecznego. Nie jest bowiem tak, że powódka dysponuje dodatkowymi zasobami na pokrycie określonych należności, przeciwnie – powódka rozlicza pomiędzy osobami zajmującymi lokale znajdujące się w jednym bloku koszty faktyczne wygenerowane i pokrywa je z pobranych zaliczek, a w przypadku większego zużycia z dopłat spółdzielców. W związku z tym i ten zarzut nie zyskał aprobaty Sądu.

Na etapie postępowania odwoławczego pozwane podniosły dodatkowo kwestię zamontowania w ich lokalu niewłaściwych regulatorów dopływu ciepła. Argumentowały, że są one niezgodne z warunkami określonymi w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. 2002 Nr 75 poz. 690). Kwestia ta została jednak pominięta przez Sąd Okręgowy w myśl art. 381 kpc. Przepis ten sprzeciwia się powoływaniu się na nowe fakty na etapie postępowania odwoławczego, stanowi bowiem, że Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Skarżące nie wykazały, by wskazanymi twierdzeniami nie mogły powołać wcześniej, by stały temu na przeszkodzie jakiegokolwiek obiektywne względy. Zdaniem Sądu przedstawienie wskazanych faktów dotyczących regulatorów dopływu ciepła było możliwe na wcześniejszym etapie postępowania i wówczas powinno być poddane badaniu. Regulatory te są wstawione w lokalu pozwanych od dłuższego czasu, z pewnością były zamontowane w okresie, którego dotyczy żądanie pozwu. Już na etapie postępowania przed Sądem I instancji pozwane winny zatem dowodzić swoich twierdzeń. Obecnie nie wskazały na żadne nowe okoliczności, które uniemożliwiały im sformułowanie stosownych wniosków na tym wcześniejszym etapie. Niezależnie od tego co powiedziano wskazać trzeba, że wywody skarżących dotyczące regulatorów dopływu ciepła pozostają tylko w sferze niczym nieopartych twierdzeń, skarżące nie przedstawiły żadnych obiektywnych dowodów potwierdzających zasadność ich stanowiska.

Mając na uwadze całokształt powyższych rozważań, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanych na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w tym o kosztach zastępstwa procesowego powódki w tym postępowaniu orzeczono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1349 ze zm.).